

SEVGİ MANİFESTOSU

Muharrem BALCI, 27 Temmuz 2026

Bismillâhirrahmânirrahîm

I.

İnanırız ki;

Sevgi,
bir insanın önüne yemek koymak değildir yalnızca.
İhtiyacını karşılamak,
üstünü giydirmek,
cebini doldurmak da değildir sadece.

Sevginin elleridir bunlar,
sevginin kendisi değil.

Sevgi,
insanın karnını doyururken
kalbindeki açlığı da fark etmektir.

Birine yardım ederken
onurunu incitmemektir.

Bir yoksula verirken
onu yoksulluğundan ibaret görmemek,
bir yetimin başını okşarken
başını eğdirmemek,
bir muhtacın elinden tutarken
onu kendine borçlu hissettirmemektir.

II.

Biliriz ki;

İnsan, yardım ettiğimiz için değil
insan olduğu için değerlidir.

Sevgi,
“Senin ihtiyacını giderdim” demek değil
“Senin acını hissettim” diyebilmektir.

Bir insanın önüne ekmek koymak güzel,
onunla aynı sofraya oturmak daha güzeldir.

Bir ocuğa ayakkabı almak güzel,
onunla birlikte yürümek,
düştüğünde elinden tutmak daha güzeldir.

Bir hastanın ilacını almak güzel,
başucunda beklemek
ve korkusunu paylaşmak daha güzeldir.

Bir yaşlının ihtiyaını karşılamak güzel,
hikyesini dinlemek
ve yalnızlığını bölmek daha güzeldir.

Bir öğrenciye burs vermek infak,
derslerine yardım etmek te,
Onu bu gelen bir ve birr olarak görmek hepsinden güzel.
Geleceğe hazırlamak ayrı bir güzel

Çünkü sevgi,
sadece ihtiyaı görmek değil, insanı görmektir.

III.

Sözden önce hl

Biz sevginin
sözden önce hl olduğunu biliriz.

Bir tebessümün,
bazen bir hediyeden daha kıymetli olduğunu,
Bir “Nasılsın?” sorusunun
bazen bütün ilaçlardan daha şıfalı olduğunu,
bir omuza konan elin
bazen uzun cümlelerden daha çok şey anlattığını biliriz.

Sevgimizi sadece veren ellerimizle değil,
gören gözlerimizle,
duyan kulaklarımızla,
hisseden kalplerimizle gösteririz.

Çünkü sevgi, görmektir.
Grnmeyeni görmek...

Kalabalığın içindeki yalnızlığı,
glşn ardındaki hüznü,

suskunluğun içindeki çılgılığı,
“İyiyim” diyenin içindeki kırgınlığı görebilmektir.

IV.

Sevgi de emanettir.

Sevginin,
sahip olmak değil emanet olduğunu bilir,
sevdiğimizi kendimize ait sanmayız.

Çocuğumuzu bize ait bir mülk değil,
Allah'ın bize emaneti, bir can biliriz.

Eşimizi, hayatımızı kolaylaştıran bir araç değil,
birlikte yürüdüğümüz bir yol arkadaşı biliriz.

Dostumuzu, ihtiyaçlarımızı karşılayan değil,
varlığıyla hayatımızı güzelleştiren nimet biliriz.

İnsanı severken
onu değiştirmeye değil,
anlamaya çalışırız.

Çünkü sevgi,
karşımızdakini kendimize benzetmek değil;
onun farklılığında da
insanlığını görebilmektir.

Sevgiyi zayıflık olarak görmeyiz.
Çünkü biliriz ki
merhamet göstermek,
affetmek, özür dilemek,
birinin acısını kendi acın gibi taşımak kolay değildir.

Sevgi,
kalbin cesaretidir.
Bazen “yanındayım” diyebilmektir.
Bazen “haklısın”
bazen “özür dilerim” diyebilmek,
bazen de haklı olduğun hâlde
kırmamak için susabilmektir.

V.

Sevgi her iyiliğin kardeşi

Sevgiyi
sadece sevdiklerimize ayırmayız.
Çünkü sevgi,
menfaatin bittiğı yerde başlar.

Seveni sevmek,
iyilik edene iyilik etmek,
bizi anlayanı anlamak kolaydır.

Asıl sevgi;
Bizi anlamayanı anlamaya çalışmakta,
kötülük edene kötülükle karşılık vermemekte,
gücümüz yettiğı hâlde incitmemekte,
hakkımız olduğı hâlde affedebilmekte,
Kendimiz için istediğimizi
başkası için de isteyebilmekte ortaya çıkar.

Sevgi,
bize benzeyeni değil,
bize benzemeyeni de insan olarak görebilmektir.

Biliriz ki sevgi,
sadece bireysel bir duygu değildir.

Sevgi,
adaletin de kardeşidir.
Sevmediğimiz insanların hakkını koruyamıyorsak,
adaletimiz eksiktir.

Sevgi,
merhametin de kardeşidir.
Acıyı görüp yüreğimiz sızlamıyorsa,
insanlığımız eksiktir.

Sevgi,
özgürlüğün de kardeşidir.
Sevdiğimiz insanı
kendimize mahkûm etmek değil,
özgürce var olmasına izin vermektir.

Sevgi,
hürriyeti boğmaz.

Sevgi,
insanı küçültmez.

Sevgi,
insanı kendine kul etmez.

Sevgi,
insanı Allah'ın kulu olduğunu hatırlatarak,
insana kul olmaktan kurtarır.

VI.

Sevgi vermeye değil almaya
dünyanın en büyük yoksulluğu,
ekmek eksikliği değildir sadece.

Dünyanın en büyük yoksulluğu,
sevilmemektir.

Bir insanın
kalabalıklar içinde yalnız kalmasıdır.

Bir çocuğun
“Beni kimse sevmiyor” diye büyümesidir.

Bir yaşlının
kapısının çalınmasını beklemesidir.

Bir annenin
derdini anlatacak kimse bulamamasıdır.

Bir babanın
güçlü görünmek zorunda kaldığı için
ağlayamamasıdır.

Bir insanın
herkesin arasında
“Beni gerçekten gören biri var mı?”
diye sormasıdır.

Bu yoksulluğa karşıyız.

Bu yüzden,
sevgi vermeye değil,
sevgi olmaya talibiz.

Bir gün değil,
her gün.

Bir kişiye değil,
herkese.

Sözde değil,
Özde.

G sterişte değil,
gizlide.

Alkışta değil,
Allah rızasında.

VII.

Sevgi eldir, omuzdur, yürektir, kapıdır, sofradır

başkalarının bizi iyi biri sanması için değil;
Allah'ın bizi kullarına karşı merhametli bulması için yaşanır.

Sevgimiz bir sofradır,
sadece yemek için değil.

Bir kapıdır,
sadece içeri girmek için değil.

Bir eldir,
sadece tutmak için değil.

Bir omuzdur,
sadece yaslanmak için değil.

Bir yürektir,
sadece kendisi için atmaz.

Sevgimiz
bir insanın hayatına dokunur.
Ve sonra
ondan başka hayatlara geçer.
Çünkü sevgi,
paylaşıldıkça eksilmeyen tek servettir.

VIII.

Ve deriz ki:

Bir insanın karnını doyur,
kalbini aç bırakma.

Bir insanın ihtiyacını gider,
onurunu incitme.

Bir insanın elinden tut,
onu kendine bağımlı kılma.

Bir insanın yarasını sar,
yarasını yüzüne vurma.

Bir insana iyilik et,
iyiliğini başına kakma.

Bir insanı sev,
onu kendine ait sanma.

Bir insanın yanında ol,
onun özgürlüğüne gölge olma.

Çünkü sevgi;
Vermek kadar incitmemektir.
Yaklaşmak kadar alan bırakmaktır.
Konuşmak kadar dinlemektir.
Tutmak kadar bırakabilmektir.
Affetmek kadar unutmamaktır.
Unutmamak kadar yeniden sevebilmektir.

IV.

Ey insan!

Bir gün
her şeyini kaybedebilirsin.

Malını,
makamını,
şöhretini,
gücünü...

Ama bir insanın kalbine
bıraktığın sevgi
senden sonra da yaşamaya devam eder.

Belki bir gün,
senin adını hatırlamazlar;
sana borçlu olmadıkları hâlde
onlara verdiğin bir iyiliği hatırlarlar.

Belki yüzünü unuturlar;
bir zamanlar
onlara nasıl hissettirdiğini unutmazlar.

İşte sevgi budur.

İnsanın hayatından çıkıp,
içinde kalabilmektir.

X.

İnsanı sev ki insanlık yaşasın

Sevgiyi
dünyayı değiştirecek en büyük güçlerden biri olarak görüyoruz.

Çünkü biliyoruz:

Bir insanı seven,
bir insanı yaşatır.

Bir insanı yaşatan,
bir aileyi yaşatır.

Bir aileyi yaşatan,
bir toplumu yaşatır.

Bir toplumu yaşatan,
insanlığı yaşatır.

XI.

Öyleyse sevelim.

Sadece sözle değil.
Görelim.

Sadece gözümüzle değil.
duyalım.

Sadece kulağımızla değil,
hissedelim.

Sadece kendimizi değil,
başkasının acısını da.

Ve iyilik yaparken
en büyük iyiliğin
insana, insan olduğunu hissettirmek olduğunu unutmayalım.

Çünkü sevgi,
bir insanın önüne yemek koymak değildir sadece.

Sevgi;
o insanın,
o sofrada
kendini değerli,
güvende,
onurlu
ve yalnız olmadığını hissetmesidir.

Ve belki de
insana verilebilecek en büyük sevgi şudur:

“Seni görüyorum.
Seni duyuyorum.
Seni önemsiyorum.
Seni incitmeden yanında olacağım.
Ve sen,
bu dünyada
tek başına değilsin.”

İşte bizim Sevgi Manifestomuz budur.

Yine yeniden Haydi Bismillah

Elhamdulillah